

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278192240/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

og Waldkirch eller andre af Schwarzwalds store og små Byer. Men så tit de betænkte lille Christines Lod, gik Tårerne dem for Øjnene, og de mægtede ikke at fare fort med Arbejdet, ja end ikke at læse de gamle, kære, kendte Historier i de fromme Aviser: „Die geistliche Tama“ eller „Der graue Mann.“

Og Eberhard sad påny oppe ved Kulmilerne og så ud over sit Hjemlands milevide, sorte Skove, med de utallige, stigende Røgsøjler bort i Horisonten, helt bort, til hvor Alperne svævede som luftige, blå Skyer, og hvor han og Christine i gamle Dage troede, at Paradiset lå.

Han havde en af sine teologiske Bøger på Knæet og læste flittigt i den, når han turde for Kulmilens Pasing. Ti han håbede, at Hr. Tobias Beutel omsider skulde formildes og skaffe ham Embedet som Lærer inde i Hornberg, at han kunde ernære sine gamle Forældre uden ganske at forspilde sin Kundskab. Men tænkte han på Christine, sin Barndoms Kærlighed og store Stolt-hed, kunde han ikke følge de hebraiske Bogstaver og Prikker eller sin Plan og sit Håb. Men han sænkede sit Hoved og led.

Men hård blev Kampen for at fatte Guds Råd, da der kom det Bud til ham, ved en vandrende Urmager fra Triberg hinsides Hornberg By, ved Vandfaldet, at han havde set og hilst på Christine oppe i Landet Danmark, i Hovedstaden København, og at hun dér levede en Skøges Liv.

Hendes Forfører havde efter knap to Års Glæde og Herlighed på hans Gods oppe i Norge, skikket hende ned til Danmark med sin Kammerlakaj og dér ladet hende ene, da hun nægtede at gifte sig med Domestiqueen. Og nu holdt hun i stor Elendighed til i en sørgelig Gade, i et frygteligt Hus, blandt de faldne Kvinder.

Da de hørte det i det lille Hjem i Gutachdalen, brast bægge de Gamle i høj Gråd, men Eberhard gik udenfor, ud under de gamle Valnøddetræer og kastede sig på sit Ansigt og skreg til Gud som Jakob i Pnuel: om han skulde drage ud og frelse hende eller blive og opholde Livet for de hjælpeløse Gamle?

Han ihukom hendes Barneåsyn, som det lo mod ham under Valnøddenes æbleduftende Blade eller fra Bækkens